

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **obec Nezabylice**, se sídlem Hořenec 6, Nezabylice, zastoupené doc. JUDr. Mgr. Janou Tlapák Navrátilovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Prvního pluku 206/7, Praha 8, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2021, č. j. 1803/21/5000-10480-706239, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 4. 2022, č. j. 16 Af 15/2021–45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný výrokem I. rozhodnutí ze dne 22. 1. 2021, č. j. 1803/21/5000-10480-706239 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), k odvolání žalobkyně částečně změnil výrok platebního výměru na odvod za porušení rozpočtové kázně č. 81/D/2019, který vydal Finanční úřad pro Ústecký kraj (dále jen „*správce daně*“) dne 5. 11. 2019, č. j. 1932598/19/2500-31473-508241 (dále jen „*platební výměr č. 1*“), a to tak, že se žalobkyni vyměřuje odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 128 697 Kč namísto ve výměru uvedených 227 097 Kč. Výrokem II. napadeného rozhodnutí zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně č. 82/D/2019 vydaný správcem daně dne 5. 11. 2019, pod č. j. 1932606/19/2500-31473-508241 (dále jen „*platební výměr č. 2*“), kterým byl žalobkyni vyměřen odvod do státního

rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 400 000 Kč.

[2] Zrušení napadeného rozhodnutí se žalobkyně domáhala žalobou. Namítala porušení zákona a nezákonné zkrácení svých práv tím, že se žalovaný nevypořádal s odvolacími důvody a že při kontrole bylo postupováno podle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „*daňový řád*“), ačkoliv správně mělo být postupováno podle zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o finanční kontrole*“). Tvrdila, že správní orgán argumentuje pouze judikaturou, kterou však nelze na posuzovaný případ aplikovat, a nevypořádává se s existencí § 39 odst. 2 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „*zákon o rozpočtových pravidlech*“), a § 13 odst. 1 zákona o finanční kontrole. Měla za to, že kontrola hospodaření s prostředky poskytnutými ze státního rozpočtu není kontrolou ve věci odvodů, protože tyto ještě nebyly vyměřeny. Nelze ji tedy považovat za správu odvodů ve smyslu § 44a zákona o rozpočtových pravidlech. Toto ustanovení neobsahuje žádné zmocnění finančních úřadů rušící platnost odkazovaných ustanovení zákona o finanční kontrole. Žalobkyně dále uvedla, že veškeré odvolací důvody jsou pod bodem [6] odvolání, a že s ohledem na značný rozsah argumentace nepokládá za vhodné je doslova citovat, a proto „*odkazuje na úplné znění svého odvolání ze dne 19. 12. 2019*“. Doplnila, že ke všem zde uvedeným bodům konstatuje, že se s nimi žalovaný nevypořádal, neboť beze změny setrval na nesprávném skutkovém i právním stavu věci. Jeho výklad označila za účelový; žalovaný dle jejího názoru zjevně „*překrucoval*“ podmínky daných dotačních titulů. Konkrétně pak zmínila neuznávání ocenění prací provedených dobrovolně občany za situace, kdy se jedná o jediný doklad předepsaný dotačními pravidly, a použití tautologického důkazu. V závěru žaloby pak zopakovala, že kontrola byla vedena podle nesprávného předpisu, což mělo zásadní vliv na její práva, neboť kontrolní postupy a způsob vypořádání případných kontrolních zjištění by jinak byly příznivější.

[3] Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „*krajský soud*“) rozsudkem ze dne 19. 4. 2022, č. j. 16 Af 15/2021–45 (dále jen „*napadený rozsudek*“), žalobu jako nedůvodnou zamítl. Předeslal, že řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“), je ovládáno dispoziční zásadou, ze které plyne, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu v rozsahu uplatněném v žalobě; nad rámec žalobních bodů přihlíží toliko k vadám, ke kterým je povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Je to účastník řízení, kdo musí uvést v žalobě námitky, ze kterých musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.

[4] V návaznosti na to krajský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 8 As 53/2008–86, upozornil, že v rámci žalobních námitek není možné se omezit na pouhý typový odkaz na spis či jeho část. Řízení před správním soudem není pokračováním řízení správního; nelze pouze odkazovat na písemnosti ze správního řízení. Takový postup by bylo možno akceptovat v případě, kdy by odkaz v textu žaloby byl zcela konkrétní, směřující na jednoznačně individualizovanou a nezaměnitelnou skutkovou či právní argumentaci. Krajský soud shledal, že v posuzovaném případě tato podmínka nebyla splněna; odkaz žalobkyně označil za zcela obecný a nevážící se ke konkrétnímu tvrzení, neboť šlo o odkaz na podání – odvolání jako takové. Doplnil,

pokračování

že předmětem soudního přezkumu je primárně napadené rozhodnutí, nikoliv rozhodnutí správce daně, což snižuje možnost převzetí odvolací argumentace v nezměněné podobě jakožto argumentace žalobní. Dále konstatoval, že žalovaný se s jednotlivými námitkami uvedenými v odvolání vypořádal, a žalobkyně tedy měla logicky kromě konkretizace námitek brojit proti způsobu tohoto vypořádání.

[5] Za vymezení žalobních bodů nepovažoval krajský soud ani další nekonkrétní a nekonkretizovaná tvrzení, že žalovaný ve specifikovaných případech (neuznání ocenění prací provedených dobrovolně občany, výklad směrnice o zadávání zakázek malého rozsahu, důkaz kruhem) měl setrvat na nesprávném posouzení skutkového i právního stavu věci; žalobkyně totiž neuvedla žádné důvody, pro které toto posouzení rozporuje.

[6] Dále krajský soud doplnil, že v rámci soudního přezkumu tvoří obě správní rozhodnutí jeden celek, tudíž případné nedostatky prvostupňového správního rozhodnutí může napravit odvolací orgán. Platí také, že tento nemusí opakovat argumentaci prvostupňového orgánu, pokud se s ní zcela ztotožňuje; postačí na ni odkázat. Pokud odvolací námitky korespondují s námitkami uplatněnými v řízení před prvostupňovým orgánem a ten ve svém rozhodnutí uvedl, proč jim nepřisvědčil, nelze považovat odvolací námitky za nevypořádané, pokud se s nimi odvolací orgán ztotožní. Takové rozhodnutí nelze považovat ani za nepřezkoumatelné.

[7] Žalovaný se dle krajského soudu dostatečně a přezkoumatelně vypořádal také s námitkou, že v řízení nemělo být postupováno dle daňového řádu, ale podle zákona o finanční kontrole a kontrolního řádu. Krajský soud odkázal na body [24] – [28] napadeného rozhodnutí, se kterými se ztotožnil. Konstatoval, že žalovaný správně poukázal na znění prvních dvou vět § 44a odst. 11 zákona o rozpočtových pravidlech, podle kterých postupoval. Dále vycházel z § 1 odst. 2 a § 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu. Osvětlil také, že neprováděl kontrolu ve smyslu § 39 odst. 2 zákona o rozpočtových pravidlech, z čehož je zřejmé, proč nepostupoval ani podle kontrolního řádu. Závěry žalovaného označil rovněž za souladné s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Odkázal na rozsudky ze dne 24. 3. 2006, č. j. 5 Afs 173/2004–74; a ze dne 10. 7. 2008, č. j. 1 Afs 80/2008–104, zabývající se obdobnou otázkou. Konstatoval, že vyslovené judikturní závěry s ohledem na aktuální právní úpravu, zejména na odkazovaná ustanovení, platí i v současnosti. Postup daňových orgánů při kontrole ve věci odvodu do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně podle daňového řádu tudíž shledal správným.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalovaného

[8] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, ve které navrhla zrušení napadeného rozsudku i napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

[9] V kasační stížnosti stěžovatelka nejdříve shrnuje dosavadní průběh řízení; v bodě IV. pak uvádí argumentaci proti napadenému rozsudku. Tvrdí, že rozsudek je vystavěn na nesprávném právním posouzení argumentů žalobce, které byly uváděny výše. Nesouhlasí se závěrem, že žaloba neobsahuje žalobní body; přesto, že není v žalobě uvedeno, že

nezákonnost stěžovatelka spatřuje v porušení § 39 odst. 2 zákona o rozpočtových pravidlech ve spojení s § 13 odst. 1 zákona o finanční kontrole, považuje to za z žaloby zřejmé a postup správních orgánů za nezákonný. Za nedostatečné má odůvodnění soudu stran toho, proč by podle těchto ustanovení nemělo být postupováno. Pouhé tvrzení žalovaného a odkazy na judikaturu nemohou jako řádné odůvodnění obstát. Stěžovatelka očekávala od krajského soudu komparaci zmiňovaných postupů a jasné stanovení toho, proč je jeden navrhovaný postup naprosto správný, a druhý aplikován být nemůže.

[10] Stěžovatelka dále trvá na tom, že kontrola hospodaření s prostředky poskytnutými ze státního rozpočtu, kterou jsou oprávněny vykonávat finanční úřady, probíhá podle zákona o finanční kontrole ve spojení s kontrolním řádem, nikoliv podle daňového řádu. Krajský soud se dle stěžovatelky dostatečně nevypořádal s tvrzením, že žalovaný zaměňuje pojmy „hospodaření s prostředky poskytnutými ze státního rozpočtu“ a „odvod“. Opakuje, že nejde o kontrolu ve věci odvodů, protože tyto v době kontroly ještě nebyly vyměřeny; nelze ji tedy považovat za správu odvodů ve smyslu § 44a zákona o rozpočtových pravidlech. Postupovat dle daňového řádu lze až tehdy, když jsou případné odvody vyměřeny.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje její zamítnutí. K námitce nesprávného právního posouzení uvádí, že se ztotožňuje s body [10] až [15] napadeného rozsudku. Pro doplnění pak odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005–58. Neztotožňuje se ani se stěžovatelčinou námitkou nedostatečného odůvodnění rozsudku. Odkazuje na body [24] až [28] napadeného rozhodnutí a uvádí, že z textace § 39 zákona o rozpočtových pravidlech plyne, že se týká všech státních orgánů, které podle zákona o finanční kontrole zajišťují kontrolu hospodaření s poskytnutými prostředky nebo s prostředky, které dále poskytly ze svého rozpočtu dalším příjemcům, přičemž dbají na hospodárnost, efektivnost a účelnost jejich vynakládání. Finanční úřady jako organizační složky státu hospodaří s prostředky státního rozpočtu také, proto jsou v tomto ustanovení uvedeny, neposkytují však ze svého rozpočtu prostředky dalším příjemcům, u kterých by pak v takovém případě prováděly kontrolu podle zákona o finanční kontrole. Žalovaný setrvává na svém tvrzení, že při správě odvodů za porušení rozpočtové kázně se správce daně řídí procesním předpisem, kterým je daňový řád, hmotněprávním předpisem je pak zákon o rozpočtových pravidlech. Správce daně provádí daňovou kontrolu ve smyslu § 44 zákona o rozpočtových pravidlech za účelem prověření, zda nedošlo k porušení rozpočtové kázně. Jejím výstupem může být vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně dle § 44a zákona o rozpočtových pravidlech. K tomuto je kompetentní pouze finanční úřad, jak je rozvedeno v bodech [24] a [25] napadeného rozhodnutí. Daňový řád upravuje opravné a dozorčí prostředky, na jejichž základě lze rozhodnutí správce daně přezkoumat. Žalovaný rovněž upozorňuje, že cíl finanční kontroly a kontroly daňové je odlišný. Veřejnoprávní kontrola směřuje k uložení nápravných opatření (jde o odstranění nedostatků), daňová kontrola může vyústit v uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně. Finanční úřad provádí kontrolní činnost nezávisle a samostatně; jeho povinností je ověřit plnění konkrétních zákonů a podmínek stanovených rozhodnutím, na základě kterého byly vyplaceny. V daném případě došlo k porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech.

pokračování

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je přípustná ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), stěžovatelka je v řízení zastoupena advokátkou dle § 105 odst. 2 s. ř. s., a jsou naplněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[13] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud v první řadě připomíná, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). K tomu s odkazem na svůj rozsudek ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 Afs 251/2020-29, uvádí, že mu „nepřísluší v kasačním řízení přezkoumávat opětovně rozhodnutí žalovaného v rozsahu přezkumu provedeného krajským soudem. Předmětem přezkumu může být proto toliko to, zda rozhodnutí krajského soudu k námitkám uvedeným v kasační stížnosti ob stojí. Nejvyšší správní soud je přitom povolán pouze k přezkumu v rozsahu vymezeném stěžovatelem. Řízení o kasační stížnosti je totiž ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60).“ V rozsudku ze dne 20. 10. 2016, č. j. 5 As 213/2015-38, pak připomněl, že „[s]oudní ochrana veřejných subjektivních práv stěžovatelky byla poskytnuta již individuálním projednáním její věci krajským soudem. Důvody kasační stížnosti se proto musí odvíjet zejména od tvrzeného pochybení krajského soudu, který se měl vadným, resp. nezákonným způsobem vypořádat s žalobními námitkami směřujícími proti rozhodnutí žalovaného a jeho předsedy. Jinými slovy, stěžovatelka je povinna tvrdit některý z důvodů podle § 103 odst. 1 s. ř. s., které se týkají řízení vedeného krajským soudem anebo rozhodnutí krajského soudu, nikoliv samotného rozhodnutí žalovaného či jeho předsedy. Nelze pouze zopakovat žalobní námitky, resp. argumentaci uplatněnou před žalovaným (...).“ Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu. Uvádí-li stěžovatelka v bodě IV. kasační stížnosti, že napadený rozsudek je „vystaven na nesprávném právním posouzení argumentů žalobce, které byly uváděny výše“, musí specifikovat, v čem uváděné nesprávné právní posouzení spočívá. Úlohou Nejvyššího správního soudu není znovu zodpovídat již vypořádané námitky; proto se opakovanou argumentací z předchozího řízení nezabýval.

[16] Další argumentace stěžovatelky brojí proti závěru krajského soudu o absenci žalobních bodů. Na tomto místě Nejvyšší správní soud upozorňuje, že krajský soud v napadeném rozsudku neuvedl, že by žaloba neobsahovala žádné žalobní body; koneckonců v takovém případě by krajský soud žalobu nemohl vůbec projednat a musel by ji odmítnout. Krajský soud se pouze nezabýval argumentací, kterou dle jeho názoru nebylo možno považovat za řádně formulované žalobní body.

[17] Stejně jako řízení o kasační stížnosti je i soudní přezkum správního rozhodnutí ovládnut dispozicí zásadou. Nejvyšší správní soud souhlasí se závěry krajského soudu, že vyjma vad napadeného rozhodnutí, k nimž je nutné přihlížet i bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti nebo vad vyvolávajících nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s., je rozsah přezkumu určen žalobními body. Žalobní námitky jsou přitom jednou ze základních a nezbytných náležitostí žaloby (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.) a je nutné, aby byly dostatečně konkrétní. Jak uvedl Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 8. 9. 2014, č. j. 8 Afs 106/2014–26, „[p]ožadavky na obsahové vymezení žalobních bodů mají zaručit také rovnost procesních stran v řízení, neboť umožňují druhé straně seznat, k čemu se má vlastně vyjádřit.“

[18] Rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005–58, č. 835/2006 Sb. NSS, zdůraznil, že tvrzení žalobce musí být v první řadě individualizované ve vztahu k žalobci a k projednávané věci. Skutkové tvrzení musí být doprovázeno konkrétní právní argumentací, ze které plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Líčení skutkových okolností musí být zcela jasně individualizované, a to popisem jednoznačně odlišitelným od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán dopustit a rovněž ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.

[19] V navazujícím rozhodnutí pak rozšířený senát upřesnil, že za žalobní bod je nutno považovat každé vyjádření žalobce, z něhož by i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Tak je tomu v případě, jsou-li z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí. Právní důvody nezákonnosti musí být vymezeny alespoň tak, aby soud mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum (rozsudek ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008–78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

[20] Krajský soud správně upozornil, že není možné se v žalobě omezit na obecný odkaz na spis či jeho část; řízení před soudem není pokračováním správního řízení, proto nelze pouze odkazovat na písemnosti z něj. Nicméně odkaz na skutkovou či právní argumentaci jako součást žalobního bodu lze akceptovat v případě, že se jedná „o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“ (viz rozsudek rozšířeného

pokračování

senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Afs 92/2005–58, č. 835/2006 Sb. NSS).

[21] S ohledem na výše uvedené souhlasí Nejvyšší správní soud s krajským soudem v tom, že neurčitý odkaz na odvolání a nespecifikované námitky jako žalobní bod nelze akceptovat. Stěžovatelka v kasační stížnosti také uvádí, že z obsahu žaloby je zřejmé, že nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje v porušení § 39 odst. 2 zákona o rozpočtových pravidlech ve spojení s § 13 odst. 1 zákona o finanční kontrole. Tato argumentace se vztahuje k tomu, že v řízení nemělo být postupováno podle daňového řádu; tím se však krajský soud zabýval, což koneckonců potvrzuje i sama stěžovatelka, když hned na to v kasační stížnosti uvádí, že krajský soud v napadeném rozsudku svůj závěr nedostatečně odůvodnil a pouhé tvrzení žalovaného a odkaz na judikaturu nemůže obstát jako řádné odůvodnění.

[22] Stěžovatelka sama však nepředestírá žádné konkrétní argumenty, kterými by závěry krajského soudu, potažmo žalovaného, vyvrátila. Komparace, kterou dle svých slov očekávala, není nutná, když krajský soud vysvětlil, z čeho správnost postupu orgánů finanční správy dovozuje. Rovněž není pochybením odkázat se na napadené rozhodnutí, pokud se s ním krajský soud ztotožňuje. Nejvyšší správní soud připomíná, že „[t]akový krok sám o sobě ale nelze zapovědět, neboť je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005–130). Odůvodnění krajského soudu shledal Nejvyšší správní soud dostatečným.

[23] Závěrem stěžovatelka opakuje, že nejde o kontrolu ve věci odvodů, protože tyto v době kontroly ještě nebyly vyměřeny; až tehdy lze postupovat dle daňového řádu. Navíc se krajský soud dle jejího názoru nevypořádal s tím, že žalovaný zaměňuje pojmy „hospodaření s prostředky poskytnutými ze státního rozpočtu“ a „odvod“. Nejvyšší správní soud neshledal ani tuto argumentaci důvodnou. Podle § 10 odst. 1 písm. g) zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, vykonávají finanční úřady působnost stanovenou zvláštním předpisem; tímto je v posuzovaném případě zákon o rozpočtových pravidlech, konkrétně § 44a odst. 11. Ten rovněž stanoví, že se postupuje dle daňového řádu. Krajský soud i žalovaný postup dle daňového řádu řádně odůvodnili a stěžovatelka jej nijak nezpochybnila. Nejvyšší správní soud nebude proto opakovat jejich závěry; jak již bylo uvedeno výše, obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Závěrem Nejvyšší správní soud upozorňuje, že z hlediska hmotného práva vzniká povinnost uhradit odvod již k okamžiku porušení rozpočtové kázně, byť konečná částka se určuje až platebním výměrem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2020, č. j. 10 Afs 432/2019-36). Není tedy důvodný argument, že „nejde o kontrolu ve věci odvodů, protože tyto odvody v době kontroly nebyly vyměřeny.“

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Stěžovatelka se svými námitkami neuspěla. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[25] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. února 2023

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu